

Katherine Applegate s-a născut în Michigan, Statele Unite ale Americii. Încă din copilărie și-a cultivat o atenție deosebită și afecțiunea pentru animale: părinții au fost înțelegători și i-au permis să aibă mai multe animale de casă, iar în liceu a lucrat la un cabinet veterinar. A locuit în Michigan, Illinois și Texas până la definitivarea studiilor. Absolventă a Universității Texas din Austin, autoarea mărturisește cu umor că a avut drept specializare principală „Lipsa de Tel“, iar secundară „Nehotărârea“.

Katherine Applegate s-a îndeletnicit cu udarea plantelor (sfârșind prin a le omori) și servirea cocktailurilor (pe care reușea să le verse), până când și-a dat seama că lumea ar fi un loc mai sigur dacă ar rămâne la profesia de scriitoare. De atunci, a scris peste o sută cincizeci de cărți pentru copii și adolescenți, multe dintre ele în colaborare cu soțul ei, Michael Grant. Dintre acestea, cele mai cunoscute sunt: *The Buffalo Storm, Roscoe Riley Rules, Eve & Adam, Home of The Brave*.

Romanul *Ivan Cel fără de Seamăn* (Editura Arthur, 2013) a fost inclus de publicația *New York Times* pe lista celor mai bine vândute cărți și i-a adus scriitoarei mult râvnita Medalie Newbery în 2013. Doi ani mai târziu, Katherine Applegate a publicat *Crenshaw*, o carte foarte bine primită de public, o poveste magică și de neuitat despre familie, prietenie și curaj.

KATHERINE APPLEGATE

Crenshaw

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

O ușă este ceva care se deschide 9

PARTEA A DOUA

Piureul de cartofi este ceva ce dai
destul pentru toată lumea 71

PARTEA A TREIA

Lumea este ceva pe care poți să stai 111

Mulțumiri 189

Am remarcat câteva lucruri ciudate la motanul cu placă de surf.

Lucrul numărul unu: Era un motan cu placă de surf.

Lucrul numărul doi: Purta un tricou. Pe el scria: PISICILE CONDUC, CÂINILOR LE CURG BALELE.

Lucrul numărul trei: Ducea cu el o umbrelă închisă, de parcă se temea să nu se ude. Ceea ce, dacă te gândești, *nu-i* chiar esența surfingului.

Lucrul numărul patru: Nimeni altcineva de pe plajă nu părea să-l vadă.

A prins un val bun și a alunecat cu pricepere pe el. Dar, când s-a apropiat de țărm, a făcut greșeala să deschidă umbrela. O rafală de vânt l-a tras spre cer. Câteva secunde mai târziu și ar fi lovit un pescăruș.

Nici pescărușul n-a părut să-l observe.

Motanul a plutit pe deasupra mea ca un balon blânos. M-am uitat direct în sus. El s-a uitat direct în jos. A fluturat din labă.

Avea blana alb cu negru, ca un pinguin. Parcă se ducea într-un loc elegant îmbrăcat într-un frac păros.

Dar mi se părea și teribil de cunoscut.

— Crenshaw, am șoptit.

M-am uitat în jur. Am văzut constructori de castele din nisip, aruncători de discuri Frisbee și pescari de crabi. Dar n-am văzut pe nimeni altcineva care să se uite la motanul surfist cu umbrelă de pe cer.

Am închis ochii strâns și am numărat până la zece. Rar.

Zece secunde mi se păreau suficiente ca să-mi treacă nebunia.

Mă simțeam puțin amețit. Dar mi se mai întâmplată asta când mi-e foame. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun.

Când am deschis ochii, am respirat ușurat. Motanul dispăruse. Cerul era nesfârșit și gol.

Zbang! Umbrela a aterizat pe nisip ca o săgeată gigantică, la numai câțiva centimetri de degetele mele de la picioare.

Era din plastic roșu și galben, împodobită cu desene cu șoricei zâmbitori. Pe mâner cineva scriese cu un creion colorat: ACEST PARASOL ÎÎ APARȚINE LUI CRENSHAW.

Am închis din nou ochii. Am numărat până la zece. Am deschis ochii, iar umbrela – sau parasolul, ce-o fi fost – dispăruse. La fel și motanul.

Era sfârșitul lunii iunie, o zi frumoasă și călduroasă, dar tremuram.

Mă simțeam exact așa cum te simți cu o clipă înainte să sari în piscină la capătul cu apă adâncă.

Ești pe drum spre altceva. Încă n-ai ajuns acolo, dar știi că nu te mai poți întoarce.

Uite care-i treaba: eu nu sunt genul care să aibă prieteni imaginari.

Pe bune. În toamna asta intru în clasa a cincea. La vârstă mea nu-i bine să ţi se ducă buhul că ești nebun.

Mie îmi plac faptele. Întotdeauna mi-au plăcut. Lucrurile adevărate. Doi și cu doi fac patru. Varza de Bruxelles are gust de ciorapi nespălați. Genul asta de fapte.

Bine, poate că a doua afirmație nu este decât o părere. Și, oricum, n-am mâncat niciodată un ciorap nespălat, aşa că s-ar putea să mă înșel.

Faptele sunt foarte importante pentru oamenii de știință, iar eu asta vreau să mă fac când voi fi mare. Preferatele mele sunt faptele din natură. Mai ales cele care îi fac pe oameni să spună *nu se poate*.

De exemplu, faptul că ghepardul poate alerga cu o sută zece kilometri pe oră.

Sau faptul că un gândac poate supraviețui fără cap vreme de două săptămâni.

Sau faptul că, atunci când se înfurie, o șopârlă cu corn împroașcă sânge pe ochi.

Vreau să devin om de știință specialist în animale. Nu știu exact în care anume. Acum îmi plac mult liliecii. Îmi mai plac gheparzii, pisicile, câinii, șerpii, şobolanii și lamantinii. Sunt și astea niște posibilități.

Îmi plac și dinozaurii, numai că ei au murit cu toții. O vreme, prietena mea, Marisol, și cu mine voiam amândoi să ne facem paleontologi și să căutăm fosile de dinozauri. Ea obișnua să ascundă în groapa cu nisip oasele de pui rămase de la masă, ca să se antreneze pentru săpături.

Marisol și cu mine am înființat în această vară un serviciu de plimbăt câini. Se numește „Plimbări la comandă“. Uneori, în timp ce plimbăm câinii, ne spunem unul altuia fapte din natură. Ieri Marisol mi-a spus că un liliac poate mâncă o mie două sute de tânără într-o oră.

Faptele sunt mult mai bune decât poveștile. Nu poți vedea o poveste. N-o poți ține în mână ca s-o măsori.

Nici lamantinii nu pot fi ținuți în mână. Și totuși. Poveștile nu sunt decât minciuni, în fond. Iar mie nu-mi place să fiu mințit.

Nu m-au prea interesat niciodată închipuirile. Când eram copil, nu mă costumam în Batman,

nu vorbeam cu animalele de plus și nici nu mă temeam de monștrii de sub pat.

Părinții mei spun că la grădiniță am umblat de colo-colo spunându-le tuturor că eram primarul Pământului. Dar n-a durat decât vreo două zile.

Am avut și eu, desigur, faza mea cu Crenshaw. Însă o mulțime de copii au un prieten imaginar.

Odată, părinții mei m-au dus la mall să-l văd pe Iepurașul de Paște. Ne-am așezat pe iarba falsă lângă un ou fals uriaș, pus într-un coș fals. Când a venit rândul meu să mă fotografiez cu Iepurașul, m-am uitat scurt la laba lui și i-am smuls-o cât ai clipi.

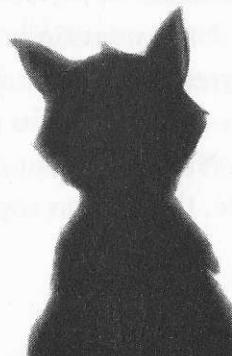
În ea era mâna unui om. Avea verighetă de aur și smocuri de păr blond.

— Omul ăsta nu-i iepuraș! am strigat.

O fetiță a început să zbieare.

Directorul mallului ne-a dat afară. N-am primit coșul gratuit cu ouă de ciocolată și nici vreo fotografie cu falsul iepure.

Atunci mi-am dat seama că oamenilor nu le place întotdeauna să audă adevarul.

3

După incidentul cu Iepurașul de Paște, părinții mei au început să-și facă griji.

În afara celor două zile în care fusesem primarul Pământului, nu păream să am prea multă imaginație. S-au gândit că poate eram prea matur. Prea serios.

Tata se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi citească mai multe basme.

Mama se întreba dacă nu cumva greșise lăsându-mă să mă uit la atât de multe documentare în care animalele se mâncau unele pe altele.

I-au cerut sfatul bunicii. Voiau să știe dacă nu cumva mă purtam prea matur pentru vîrstă mea.

Ea le-a spus să nu-și facă griji.

Indiferent cât de matur păream, categoric avea să-mi treacă odată ce intram în adolescență.

La câteva ore după ce-l văzusem pe Crenshaw
pe plajă, a apărut din nou.

De data asta fără placă de surf. Fără umbrelă.

Chiar și fără corp.

Și totuși știam că e acolo.

Era cam șase seara. Sora mea, Robin, și cu mine jucam castronul în sufrageria apartamentului. Castronul este o șmecherie bună când ți-e foame și n-ai mare lucru de mâncat până dimineață. Am inventat jocul când ne chiorăiau mațele. „Mamă, ce-aș mânca o felie de pizza“, chiorăia stomacul meu. Iar stomacul lui Robin răspundeau chiorăind: „Da, sau poate niște biscuiți Ritz cu unt de arahide.“

Robin adoră biscuiții Ritz.

E ușor să joci castronul. Nu-ți trebuie decât niște cereale Cheerios sau chiar o felie mică de pâine ruptă în bucăți. Merge și cu bomboane M&M, când nu-i mama prin preajmă să-ți spună că n-ai voie zahăr. Dar probabil că oricum n-ai bomboane, dacă nu-i imediat după Halloween.

În familia mea, bomboanele dispar cât ai clipi.

Întâi de toate, alegi ceva în care să arunci. Un castron sau o cană merg de minune. Nu folosi coșul de gunoi, s-ar putea să aibă microbi. Eu mai folosesc uneori șapca de baseball a lui Robin, deși probabil că și aia e destul de scârboasă.

Pentru o fetiță de cinci ani, Robin transpiră mult.

Ce ai de făcut este să arunci cu cerealele în recipient. Regula este că n-ai voie să mănânci ce ai aruncat decât după ce nimerești. Ai grijă să pui recipientul destul de departe, ca să nu termini mâncarea prea repede.

Șmecheria este că, dacă-ți ia mult timp să nimerești ținta, uiți că îți este foame. Pentru o vreme, cel puțin.

Mie îmi place să joc castronul cu Cheerios, iar lui Robin cu cereale Frosted Flakes. Dar nu poți fi prea pretențios când ai cămara goală. Mama spune asta câteodată.

Dacă se termină cerealele și tot îți mai chiorăie stomacul, poți întotdeauna să-l distragi mestecând gumă. Locul din spatele urechii e o ascunzătoare perfectă dacă vrei să refolosești guma. Chiar dacă nu mai are pic de aromă, măcar îți pui dinții la treabă.

Crenshaw și-a făcut apariția – sau cel puțin a părut că-și face apariția – în timp ce eram ocupată să aruncăm în șapca lui Robin cerealele cu tărâțe ale tatei. Era rândul meu și am nimerit ținta. Când m-am dus să iau fulgul, am găsit în locul lui patru bomboane gumate mov.

Mă înnebunesc după bomboanele gumate mov.

M-am uitat la ele îndelung.

— De unde au apărut bomboanele astea? am întrebat în cele din urmă.

Robin a înșfăcat șapca. Am dat să i-o trag din mâna, dar pe urmă m-am răzgândit. Robin e micuță, dar nu vrei să te pui cu ea.

Robin mușcă.

— Magie! a zis ea, apoi a început să împartă bomboanele. Una pentru mine, una pentru tine, două pentru mine...

— Robin, pe bune, nu te mai prosti. De unde au apărut?

Robin a înfulecat două bomboane.

— Nă măbăt joc mne, a zis ea, iar eu mi-am închipuit că asta înseamnă „nu-ți mai bate joc de mine“ spus cu gura plină.

Aretha, căteaaua noastră de talie mare, metis de labrador, a dat fuga să vadă ce se întâmplă.

— Tu nu primești bomboane, a zis Robin. Tu ești câine, domnișoară, și mănânci mâncare pentru câini.

Dar pe Aretha nu bomboanele păreau s-o intereseze. Adulmeca aerul, cu urechile ciulite spre ușa de la intrare, de parcă se aprobia un musafir.

— Mamă, am strigat eu, ai cumpărat bomboane gumate?

— Sigur, mi-a strigat la rândul ei din bucătărie, merg bine cu caviarul.

— Vorbesc serios, am zis, strângând cele două bomboane care mi se cuveneau.

— Mănâncă cerealele tatei, Jackson. O să stai pe closet o săptămână, a răspuns ea.

Peste o clipă a apărut în cadrul ușii, cu un șerbet de vase în mâna.

— Tot vă mai este foame? Au mai rămas niște macaroane cu brânză de la cină. Și o jumătate de măr pe care o puteți împărți.

— Eu m-am săturat, am zis repede.

Pe vremuri, când aveam tot timpul de mâncare în casă, mă väicăream dacă rămâneam fără ce-mi plăcea mie. Dar în ultimul timp am rămas aproape fără nimic și am senzația că părinții mei se simt groaznic din cauza asta.

— Avem bomboane gumate, a zis Robin.

— Bine, atunci. Câtă vreme mâncați ceva hrănitor, a zis mama. Mâine primesc salariul de la Rite Aid¹,

¹ Lanț de farmacii din SUA. (N. tr.)